

Jarmo Kuuttila

Tappokytkin

TAPPOKYTKIN

ORGANISAATIO

OSA 3

Kustantaja: BoD • Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8439-6

© Jarmo Kuuttila 2024

Kasvokuva valmistettu tekoälyn avustuksella eikä ole kenenkään todellisen henkilön kuva

- Tulkaas katsomaan!

Saiidin sängen kouraisu rahahti. Täällä se kuulosti kovalta. Hüge oli ymmärtänyt jo ensimmäisellä käynnillään tässä leirisä, miksi nämä paimentolaisten jälkeläiset puhuivat niin pehmeästi ja hiljaisesti. Se ei ollut häiritsevää täällä. Hiljainen puhe sopi tänne. Saiidin äskeiset sanat olivat yhtäkkiä lujat. Hän puhui epätavallisen kovaa.

Saiid merkitsi heidät yksi kerrallaan katseellaan ja meni. Heidän oli seurattava.

He olivat oppineet välttämään kuumaa ja luikahtivat ovenliepeistä sisään viileään hämärään. Silmien tottumiseen meni melkein minuutti. Saiid oli istahtanut työtuolille monitoririvistön keskivaiheille. Muut asettuivat hänen taaksensa siten, että näkivät hyvin. Koira asettui lähelle oviläppää ja tarkkaili siitä miesten ryhmää.

- Katsoin sen kokonaan. Odottakaas...

Edessä olevan monitorin kuva vilisi ja välkkyi. Saiid kelasi sitä taaksepäin.

- Tästä.

Kuva pysähtyi. Siinä seisoj kaikille tuttu mies. Espanjan kuningas. Hänen katseensa oli alaspäin ja hänen takanaan seisoj sotilaspukuisia korkeita upseereita.

- Odotas. Tässä alussa on vain muodollisuuksia.

Saiid kelasi, löysi kohdan, mutta kelasi sitten lisää.

- No tästä!

Kuningas katsoi kameraan ja puhe alkoi.

- Kanssakansalaiset.

Hän piti lyhyen tauon ja piti katseensa vakaasti kamerassa.

- Me elämme vaikeita aikoja. Maassamme on kaaos. Kuten hyvin tiedätte, demokraattisesti valittu parlamenttimme on vallattu, ei valittu. Se ei kuvasta kansan tahtoa. Myöskään uusi hallituksemme ei sitä kuvasta.

Kenraalit taustalla seisoivat vakavin ilmein, liikkumatta.

- Koska meillä ei ole paljon aikaa, ennen kuin tämä lähetys katkaistaan, puheeni on nauhoitettu ja juuri nyt kaikkialle pitkin Espanjaa jätetään laatikoittain muistitikkuja, jotka sisältävät puheeni lisäksi ohjeet kansalaisille.

Vaikka hän puhui rauhallisesti, oli selvää, että hänellä oli kiire saada sanottavansa sanotuksi.

- Isäni vakautti vuonna 1981 maamme demokratian eversti-luutnantti Teheron noustua parlamentissa laillista valtaa vastaan.

Kuningas huokasi.

- Nyt elämme paljon sitä vakavamman kehityksen aikakautta. Koko Eurooppa on näiden rikollisten vallan anastajien käsissä. Sadat demokratian puolesta esiin astuneet EU kansalaiset ovat menettäneet henkensä. Tuhannet on viety laittomiin oikeudenkäynteihin ja he ovat kadonneet noiden rikollisten vankileireille.

Reunimmaisena vasemmalla seisova kenraali vilkaisi kuningasta. Muiden katse pysyi vakaana.

- Minä en anna sen jatkua. Isäni jalanjäljissä tulen tekemään kaikkeni demokratian palauttamiseksi Espanjaan. Me pysäytämme nämä vaaralliset rikolliset. Me astumme nyt esiin.

Kuningas korjasi hieman asentoaan.

- Armeija seisoo sanojeni takana.

Kenraalit iskivät kantansa yhteen ja ottivat asennon. Viva Espanja, viva kuningas kajahti takaa.

- Olemme aloittaneet operaation, joka vapauttaa Espanjan ja kutsumme eurooppalaisia ystäviämme ja EU kansalaisia yhtymään operaatioomme kaikkialla Euroopassa. Me emme pysähdy ennen kuin...

Kuva meni sameaksi ja monitorin ruutu meni ensin mustaksi ja sitten värisevän valkoiseksi. Lähetys oli katkaistu.

DeVreil nosti kätensä. He olivat sopineet käden noston merkiksi. He olivat olleet täällä niin kauan, että leikinlasku, dystooppinen visiointi ja hurtti huumori oli, no, siitä oli tullut henkireikä tälle vankeudelle. Joskus, turhautuessaan miesten remakkaan,

deVreil oli sitten ilmoittanut, että kun puhumme asiaa, lope-
tamme leikkimisen kättä nostamalla.

- Espanja näkyy aloittavan. Vihdoinkin vähän valoa.
- Viva Espanja, huudahti Huge äänellä, jossa ei ollut tunteen häivääkään.
- Viva, vastasi Saiid. Hän oli ollut täällä näiden kolmen koko maailmassa etsintäkuulutetun tavoin vapaaehtoisena vankina koko ajan.
- Ahmed ilmoitti tästä.
- Etkö itse saanut tätä suorana?

DeVreilin äänessä oli hämmennys. Emmekö saakaan tänne kaikkiea?

- Etukäteen, vastasi Saiid.

Kaikki vilkuilivat toisiaan. DeVreilin kasvot muuttuivat. Hän ei ollut päästänyt hymyä kasvoilleen montaakaan kertaa, mutta nyt. Hymy ulottui silmiin.

- Hän on mukana.

Se oli sekä toteamus että kysymys. DeVreil meni asiaan.

- Hän on mukana. Täytyy muistaa, että vanha kuningas on asunut täällä Emiraateissa pitkään. Heillä on yhteys sheikin kanssa.
- Entäs hän, sheikki?
- Ilman sheikkiä meitäkään ei olisi pidetty näin hyvin.
- No, deVreil hymyili. - Hyvin hänen omien silmiensä alla.
- Loukkaat minua, Saiidin äänessä soi pehmeä hiljainen nuotti. DeVreil vastasi vakaasti.
- Loukkasit toissapäivänä minua.
- Minkäs minä sille voin, ettet vaan osaa.
- Muistele vaan sitä edellistä.
- Kompastuin.

He harjoittelivat kolmasti viikossa eri kamppailulajeja. Kukin heistä oli hyvä. Saiid ja deVreil olivat lähes tasaväkisiä. Huge ja Anton voittivat halutessaan heidät, mutta he olivat sopineet, ettei toista vahingoiteta. Silloin he olivat tasaväkisiä kaikki.

Hugen käsi nousi ja suukopu lopahti. He olivat jo tottuneet aineeseen naljailuun, ajankuluksi.

- Sanos Jonas lähdemmekö nyt Espanjaan?

DeVreil nosti katseensa ikäänkuin horisonttiin. Kaikki menivät hiljaisiksi. Hetken kaukaisuutta katsottuaan deVreil palautti katseensa Saiidiin ja muistutti heitä realismista.

- Me emme pääsisi Dubaita pidemmälle.

Tällä kerralla tässä joitakin kertoja lausutussa lauseessa oli pieni ero, aavistus kysymyksestä.

Saiid rouhaisi taas parransänkeään. Kaikki olivat sen jo oppineet. Kun Saiid valehtelee ja haluaa heidän ymmärtävän sen, hän raastaa partaansa.

- Tiedätte itsekin. Mikään ei ole muuttunut. He hallitsevat tunnustuksen vaikka sheikki, inshallah, katkaisisi kaikki johdot.

- Kuka Dubaihin haluaa. Me menemme Espanjaan.

Viimeksi, pari vuotta sitten kun Huge ilmoitti heidän lähtevän matkalle, he päätyivät tänne. Kaikki olivat kuitenkin mukana leikissä, sillä nyt siinä oli vihdoinkin viimein vähän totta mukana. Jos Espanjan armeija aloittaa kuninkaan operaation, kasvojen tunnustus kaatuu ensimmäisenä. Sinne sekaan vaan.

Hetki rikkoutui deVreilin hämilliseen hymyyn.

- No niin. Jos ei ole muuta...

Hän astahi rivistä ja poistui teltasta muut perässään. He eivät koskaan puhuneet teltoissa. Saiid oli sen lopulta hyväksynyt, vaikka intti edelleen, ettei heitä täällä kuunnella.

- Onko lähtö edelleen viidentoista minuutin päässä?

He olivat päätyneet syvään hiekkadyynien laaksoon. Puhe katosi hiekkaan niin, että oli keskittyttävä toisen kuuntelemiseen.

- Kaikki on edelleen valmiina. Voimme lähteä vaikka heti.

- Ja autot?

- Valmiina suojissaan. Tankattuina ja tarkastettuina. Ne ovat aina lähtövalmiina kuten päätimme.

Se päätös tehtiin heti, kun he pääsivät pakenemaan Suomesta ja asettuivat tänne. Heitä etsittiin kaikilla poliisien voimilla maailmassa, joten ei ihme, että he tunsivat ensin alkuun olonsa epävarmaksi uudessa majapaikassaan. Yhteydet Suomeen katkesivat heti saman tien. Suomen tilanne oli sama kuin muillakin EU mailla. Uuden EUn ja uuden Europolin valta vaikiintui nopeasti samalla kun poliitikkoja ja virkamiehiä vaihdettiin uusiin. Juuri muuta Suomesta ei tiedettykään. Lehdet ja uu-

tistalot joko lakkautettiin tai ne saivat uudet isännät. Vähänkään luotettavien tietojen saaminen perustui Ahmedin yhteyksiin ja aika ajoin amerikkalaisten medioiden katsauksiin. Yhdysvaltojen viranomaisyhteydet ja tiedusteluorganisaatiot syöttivät tietoa Ahmedin kautta myös suoraan heille. Noissa oloissa oli paras olla aina valmiina pikaiseen lähtöön.

DeVreil oli kironnut silloin tapansa mukaan helsinkiä niin voimakkaasti, että helsingistä oli tullut heille kaikille pahin kirosana tällä leirillä. Se oli tarttunut kaikkiin ja jopa kamelikuskit kiljuivat helsinkiä kovapäisille kameleilleen. DeVreiliä turhautti se, että Yhdysvaltojen organisaatioissa oli edelleen samat miehet toimeenpanemassa asioita. Mutta demokraattien vaalitappio johti avainpaikkojen, johdon joutumiseen republikaanien äärisiiven käsiin. Ja he tukivat selväsanaisesti EU:n nykypolitiikkaa. Yhteistyö uuden EU:n ja USA:n välillä oli jopa tiivistynyt.

He näkivät kyllä, että jopa DeVreilin usko demokraattien paluuseen oli horjunut viimeaikoina. Gallupit osoittivat republikaanien ylivoimaa eikä demokraattien paluu näyttänyt todennäköiseltä. Ei edes mahdolliselta tällä hetkellä. USA oli ottanut oppia Euroopasta parhaansa mukaan mm. miehittämällä median ja hallinnon viimeisten demokraattien vaihtamisesta oli olemassa kattava suunnitelma. DeVreilin entiset kolleegat ja kontaktit jouduivat toimimaan äärimmäisen varovasti. Siltä suunnalta ei ollut tulossa suurta apua.

- Mikset jättäisi minua rauhaan?

He kävivät tällaisen keskustelun lähes päivittäin.

- Niin, Miksen jättäisi?

- Piru vie, olemme olleet täällä vankeina kaksi vuotta. Olisi jo aika. Olet nähnyt, että haluan samaa, kuin sinä haluat.

- Olen täällä sinun ansiostasi, saatana.

- Ehkä. Mutta täällä olen minäkin, ja Jonas.

- Sinulle deVreil. Ja pysy siellä omalla puolellasi.

Huge tunsu aseeseen vasemmalla lonkallaan. Hän piti sitä aina viritettynä. Se oli valmis, yhtä valmis kuin Huge itse. Varmistin pois, ja Anton saa, mitä ansaitsee.

Feijuada pysyi tapansa mukaan Hugen ja Antonin välissä. Musta, suurikokoinen koira oli saanut voimansa takaisin. Sille oleskelu täällä, Arabian niemimaalla erämaassa oli sekä parasta että pahinta. Sekin vihasi Antonia. Se ei unohtanut. Anton oli piiskannut ja hakannut sitä, kunnes sen voimat olivat lopussa. Se ei tietenkään ymmärtänyt, että myös Antonilla oli syy vihata sitä. Se oli iskenyt kiinni ja repinyt nuo raskaat arvet Antonin poskiin. Antonin vähän epämuodostunut korva ei ollut kuitenkaan Feijuadan tekosia. Sen oli kiskonut Antonin päästä Huge. Kuitenkin heistä kolmesta vain Feijuada palautti säännöllisesti mieleensä tapahtumat lauttasaarelaisessa pankissa. Jokin Antonissa sai toistuvasti sen niskakarvat pystyyn.

Antonin vammat olivat edelleen jossakin määrin näkyvät. DeVreil oli saanut tehdä työtä vakuuttaakseen Hugen siitä, että Antonin kasvot pitää korjata. Hän oli perustellut ja vakuutellut, jankannut jopa, että heidän toivonsa olisi osittain kiinni siitä, etteivät ainakaan heidän vammansa paljastaisi yhtäkään heistä. Saiid oli hoitanut käytännön asiat. Huge oli ahdistunut tukahdutettuun raivoon saakka, kun Saiidin miehet veivät Antonin leikkaukseen. Feijuadalle ne päivät olivat kuitenkin vapauttavat. Se oli riehaantunut jopa leikkimään ja haastamaan Hugea riehumaan. Huge ei kuitenkaan rentoutunut. Hänen sijastaan

deVreil oli saanut peuhata koiran kanssa. Mutta niin vaan kävi, että Huge rentoutui silminnähden, sen deVreil pani sivusilmällä merkille, kun iso ärisevä koira ja pitkänhuiskea Europolin entinen terrorisminvastaisen yksikön päällikkö heittäytyivät riekkumaan ja leikkimään. Hänen paha aavistuksensa Antonin karkaamisesta taas kerran hellitti silloin hetkeksi.

He olivat jämähtäneet tänne pysyvästi. Eurooppa oli, no, he olivat siitä erimielisiä. Hugelle Eurooppa oli romahtanut. Kööpenhaminan ydinpommi ja Suomeen pudotettu ydinase, sama se oliko se ladattu uraanin sijasta lyijyllä, olivat Hugen mielestä Organisaation tekosia. DeVreil ja Saiid uskoivat Organisaation kaatuneen ranskalaisten yllätysoperaatioissa. Heille Organisaatiota ei enää ollut. Anton piti kantansa, jonka oli ilmaissut jo Kainuussa, heidän pakomökissään, että kaiken takana oli Organisaation johtaja, Ykkönen. Ja Venäjä. Sitä jaksoivat jankuttaa myös suomalaiset. Eikä se nyt niin suuri ihme ollut, Venäjä oli jäänyt verisin käsin kiinni rysänpäältä. He olivat pudottaneet vanhan, mutta periaatteessa aidon ydinaseen suohon. Sama se, ettei siinä ollut varsinaista räjähdettä. He halusivat maksimaalista pelotevaikutusta ja sen myös saivat. Vähäisetkin välit venäjän ja lännen välillä menivät siinä operaatioissa.

Anton kuitenkin palasi.

Leikkaukset olivat onnistuneet. Dubaissa on maailmanluokan lääkäripalvelut. Plastiikkakirurgit onnistuivat paremmin, kuin kukaan oli odottanut. Antonin kasvot silisivät muutamassa viikossa eikä arpia enää erottanut. Korvan epämuodostumaa oli korjattu, mutta kyllä sen erotti, jos tiesi mistä oli aloitettu.

Hugen leikkaukseen meni enemmän aikaa. Leikkaukset menivät hyvin ja tulokset olivat yhtä hämmästyttävät. Irti revennyt päänahka raskaine arpineen oli ennen leikkausta kuin huuto-merkki. Nyt hiusraja oli normaali ja nenäkin oli korjattu. Huge ei näyttänyt enää keskisarjan kehäraakilta nyrkkeilijältä. Paita päällä selän ja rinnan arvet jäivät piiloon. Vain käsien arvet olivat edelleen näkösällä. Niihin Huge ei antanut koskea.

- Tulkaa katsomaan.

Saiidin ääni oli vaimea. Se tuli tarkkailutilasta. Anton meni edellä, kuten aina. Huge ei jättäytynyt vielääkään selin Antonin edessä.

- Tulkaa katsomaan tätä.

DeVreil ojentautui tuolissaan ja katsahti heitä molempia silmiin. Sen sanottuaan hän käänsi katseensa monitoreihin ja nyökkäsi kolmosmonitoriin päin. Sekä Huge että Anton astahtivat lähemmäs ja katsoivat.

- Voi perkele.

Huge kirosi suomeksi.

Kukaan muu ei sanonut mitään. Saiid oli ottanut ruutukaappauksen juuri äsken. Hän oli vakuuttanut, että kasvojentunnistus paljastaa heidät kyllä, jos he palaavat Eurooppaan. Ja siinä se oli. Kasvojentunnistus vahvisti sen sataprosenttisesti. John Elton. Johannes Peltonen. Mies, joka oli ollut lähes kiinni heissä Kuhmossa, ja he olivat tyhmyyttään päästäneet hänet menemään. Ei se ihan niin mennyt, mutta Anton oli kuitenkin syyttänyt heitä siitä. Miten helvetissä teidän loputtomat tiedusteluressurssinne pääsivät hänet menemään. Te munasitte tämän. Teidän vikanne se on. Huge ei sitä koskaan ääneen sanonut, mutta oli mielessään samaa mieltä. DeVreil nieleskeli ja takelteli, mutta ei kommentoinut suomalaisten epäonnistumista noin suoraan.

John Elton oli puikahtanut pakoon Ranskan erikoisjoukkojen rynnäkköä. Hän oli kadonnut kaikista tutkista. Ranskalaiset olivat päässeet hänen jäljilleen ja panneet erikoisjoukkojen ryhmän asialle, mutta venäläiset olivat valppaina ja ehtivät ensin. Samalla, kun venäläiset tulivat helikoptereillaan Suomen rajan yli pudottamaan valeydinaseensa suohon, he koukkasivat hie-man sivuun ja ottivat Eltonin, oikealta nimeltään Johannes Pelkonen, kyytiinsä.

- Helsinki viekөөn, kiros deVreil.

- Hän on hengissä!

Suomen reaktio venäläiskopterien operaatioon Suomessa oli tiukka. Yhdessä brittien kanssa venäläiset pantiin ahtaalle. Ja yksi venäläisten alasammutuista taisteluhelikoptereista kuljetti

juuri silloin Peltosta turvaan Venäjälle. Kaikkien uskottiin kuolleen.

- Miten se voi Lontoossa olla?

Antonin hartiat kiristivät ja Feijuada reagoi heti laskemalla päänsä alemmas.

- Minä tiesin sen koko ajan. Kuuntelisitte joskus.

- Kyllä me sinua kuuntelemme.

DeVreilin vakaa katse kertoi heille kaikille, sen, miksi Anton oli heidän mukanaan eikä hautuumaalla.

- Organisaatio on palannut, jatkoi Anton. - Niillä on ollut aikaa.

- Ja me olemme täällä, vastasi Huge,

Erityisesti Europol jatkoi yhä heidän jahtaamistaan. Vain koska Ahmed ja hänen johtajansa, Arabiemiraattien sheikki olivat vakuuttuneita siitä, mitä Euroopassa oli meneillään, heitä suojattiin täällä kaikelta. He saivat jatkaa työtänsä täällä.

- Olisitte keskittyneet Ykkösen hoitamiseen.

- Heti, kun löydämme hänet... Anton keskeytti deVreilin kesken lauseen.

- Siihen onkin mennyt kaksi vuotta.

He kaikki hiljenivät. John Elton oli nyt löydetty. Ja kun hänet oli päästetty takaisin, se sai heidät kaikki hiljaisiksi. Koko tiimi ymmärsi, että tämä oli merkki Organisaation paluusta. Ja sen nykyisestä vallasta. Aiemmin Elton olisi pantu rautoihin heti ensimmäisellä rajalla.

Huge toipui puhumaan ensin.

- Miksi amerikkalaiset sallivat tämän?

- Se on ollut näkyvissä jo pitkään, vastasi deVreil ja jatkoi.

- Vaikka he ehkä pitävät meitä edelleen ainoana joukkona, joka voi enää tehdä mitään, he ajattelevat suuremmin, kokonaisuuksia. He haluavat ylläpitää suhteitaan Eurooppaan. Me olemme vain pieni ryhmä vastarintaa, mutta me olemme täällä. Vankeina.

Saiid katsoi deVreiliä pitkään, muttei sanonut mitään.

- Me jäämme kiinni heti, jos astumme esiin.

Kasvojentunnistus oli miljoonien kameroiden yhä kasvavan verkon edessä vain ajan kysymys. John Elton jäi sellaiseen heti

astuttuaan ulos. Myöskään heillä ei ollut toivoakaan lähteä täältä. Europol on jo kokonaan Uuden Euroopan käsissä. DeVreilin seuraaja oli pannut tuulemaan. Komission puheenjohtaja Ezeziel Souza oli vakuuttanut toistuvasti, että heidät saadaan kiinni ennemmin tai myöhemmin, jos he ovat edes elossa enää. DeVreil katkaisi hiljaisuuden.

- Ehkä amerikkalaiset eivät enää usko, että me voisimme tehdä mitään. Ehkä niiden on pakko hyväksyä tosiasiat.

Kukaan ei vastannut. Monitorin kuva jähmettyi. DeVreil oikaisi itsensä.

- Meidän on vakuutettava ne.

Ranskan karismaattinen presidentti Elmar Dasset sai eteensä kuvan John Eltonista. Hän oli yksin prameassa huoneessaan. Viskilasi oli tavan mukaan asetettu juomatasolle valmiiksi, mutta hän ei koskenut lasiin vielä. Elton palautti hänet parin vuoden takaisin. Jossakin Suomen itärajalla Elton oli luikkinut takaisin Venäjälle. Ja kuin kohtalon ivana ja keskisormen näyttönä hänelle itselleen deVreil ja suomalainen sika olivat pitäneet majaa piilossaan Antonin kanssa vain kilometrien päässä. Dasset tunsu vihan humauksen. Se oli kuin kilpajuoksu. Yhdet toisten perässä ja hän itse kaikkien perässä.

Ilman venäläisten ja Eltonin temppua deVreil ja koko ryhmä olisi saatu. Hänen Suomeen lähettämänsä ryhmä oli ollut asettumassa asemiin, mutta he joutuivat poistumaan hätäisesti, kun siellä alkoi venäläisten operaatio ja alueelle lähetettiin suomalaisjoukkoja. Dassetia harmitti vieläkin, että miehet yrittivät paeita huomaamatta takaisin Ranskaan. Heillä ei alun alkaenkaan ollut mitään mahdollisuuksia päästä huomaamatta Suomesta. Ranskan hallituksen painostus sai kuitenkin suomalaiset hyväksymään hänen erikoisjoukkojensa yhteistyön deVreilin ja hänen ryhmänsä kiinni ottamiseksi ja lähettämiseksi Ranskaan, mutta nuo pirun suomalaiset ovat itsepäistä joukkoa. Suomen armeija ei taipunut oman hallituksensa suoriin käskyihin, vaan järjesti amerikkalaisten kanssa yhteistyössä koko joukon turvaan. Dasset kirosi mielessään. Jos heidät kaikki olisi saatu, taru Organisaatiosta olisi tullut pienellä vaivalla tiensä päähän. Dassetille jäi paljon hampaankoloon Amerikkalaisille. Heihin ei voi luottaa. Hän joutui keskittämään kaikki resurssinsa Euroopan valtaamiseen. Jokainen saavutus piti varmistaa, jokainen vihollinen oli tuhottava ja jokainen maa oli valloitettava. Eurooppa ei ollut valmistautunut sellaiseen. Media pani hetken aikaa vastaan. Uskaliaimmat toimittajat saivat vapaat kädet, mutta kovalla työllä heidät hiljennettiin uudelleen. Sankaritarina Organisaation tuhoamisesta nosti Dassetin alustalle, josta hän-

tä ei ollut helppo suistaa. Ei edes vastustaa. Hän hymähti mietteissään. Kuinka moni heistä menetti henkensä turhaan. Moni heistä on edelleen vankeudessa eristettyinä. He viruvat aivan eri vankiloissa kuin uppiniskaiset poliitikot. Ne, jotka selvisivät hengissä puhdistuksista. He olisivat elossa ja hyvissä voimissa, jos olisivat tulleet mukaan hänen suureen suunnitelmaansa.

Dasset koukkasi viskilasin kouraansa ja kulautti kunnon annoksen kurkkuunsa. Saatuaan poliittisen kentän haltuunsa, hallinnon, virkamiesten käännättäminen sujui ällistyttävän helposti. Valtaosa käänsi takkinsa yhdessä yössä. Ja he saivat sitten jatkaa elämäänsä vapaana. No, ei nyt vapaana, mutta kuitenkin. Kun kaikki tiesivät mitä petturuus merkitsee, ei petturuutta enää ilmennyt.

Dasset oli saanut Euroopan ja muutaman erillisen maan Afrikassa ja Aasiassa. Latalainen Amerikka oli edelleen melkein pä Meksikon varassa. Venezuela ja Kolumbia olivat työn alla. Europol ja kansalliset poliisilaitokset eri puolilla Eurooppaa olivat käytännössä hänen hallussaan. Lisäksi useiden maiden armeijat olivat suopeita nykykehitykselle. EU:n rahoituksen ja toimintojen lisääminen turvallisuussektorille oli tuonut meille paljon uusia ystäviä.

Hän ei halunnut päästää Britanniaa ajatuksiinsa. Se olisi häirinnyt Euroopan ottamista. Mutta nyt, Dasset katsoi kiinteästi John Eltonin kuvaa, olisi Britannian aika.

Toinen hänen tuonnetemmaksi siirtämänsä operaatio oli sekin nyt aika panna toimeen. Kukaan ei enää tule pitämään sitä Organisaation kostona. Kulunut aika on vakuuttanut kaikki siitä, että Organisaatio todella tuhottiin yhtenä aamupäivänä reilu kaksi vuotta sitten.

He eivät tiedä, sen Matumba oli varmistanut, että me tiedämme missä heitä pidetään. Souza saa tästä kunnian. EU komissio osoittaa jälleen voimansa, vaikka työn tekee deVreilin seuraaja Europolista. Niinhän sen pitää mennäkin. Terrorisminvastaisen osaston päällikkö poistaa edeltäjänsä muodostaman uhan. Terroristit saavat aina loppunsa.

Dasset sai kasvonsa toispuoliseen hymyyn. Nyt voimme aloittaa.

Europolin puhdistus oli saatu loppuun nelisen kuukautta sitten. Yli kolmannes tutkijoista ja ylemmistä viranhaltijoita oli saanut potkut. Suurin osa heistä istui maksimaalisen turvallisuuden vankiloissa. Pienempi osa oli paennut rangaistustaan jokseenkin yksiviivaisella tavalla. Hyppäämällä katolta, ampumalla itsensä tai yliannoksella. Kukaan ei uskaltanut sanoa julkisesti epäilevänsä heidän tulleen tapetuiksi. Kolme oli päässyt päässyt livahtamaan. He olivat nyt Yhdysvalloissa suojelun alaisina. Dasset turhautui aina miettiessään mitä tehdä Yhdysvaltojen kanssa. Muodollisesti he olivat kyllä ystäviä ja tukivat EU:n johtoa. Mutta voiko heihin luottaa ilman voiman näyttöä. Ei helvetissä. Heidän kanssaan pitää olla ovela ja päättäväinen. Mutta ilman yhteistyötä talous ei jatka kasvuaan. Yhdysvaltalaisille tärkeintä on vakaus. Uusi Eurooppa on se, mitä on jäljellä. Heillekin paras skenario on joka tapauksessa yhteistyön lujittamisessa.

Europolia hallitsivat kolme Dassetin miestä. Ylijohtajaksi Dasset asetti Gerard Matumban. Hänestä yleisöllä ei ollut paljoakaan tietoa. Alun perin senegalilainen ammattisotilas ja kunniakkaan muukalaislegioonan uran jättänyt eversti, sittemmin Ranskan kansalaisuuden saanut turvallisuusalan yrittäjä. Dasset oli pitänyt huolen, että häntä pidettiin Ranskassa huippuvallintana tehtävään.

Hänen vasen kätensä oli terrorisminvastaisen yksikön päällikkö Julian Bourg. Bourg oli saanut lähes rajattomat resurssit joiden turvin hänen uudistettu yksikkönsä oli levittäytynyt kaikkialle Euroopan Unioniin. Vaikka Bourg oli itse tahdoton arkajalka, hän kävi täydestä mallikkaasta poliisista. Hänet oli helppo sivuuttaa ja hän teki mukisematta mitä käskettiin. Terrorismin tutkijoita oli vangittu satamäärin. Suurin osa heistä odotti edelleen oikeudenkäyntiä tutkintavankeudessa. Oikeutta käytiin Haagin erityistuomioistuimessa ja tuomiota oli jaettu ennen muuta vakavimmissa tapauksissa. Terrorismirikokset oli siirretty kansallisilta oikeusistuimilta Haagin erityisoikeuden hoidettaviksi. Der

Spiegel nimitti kolme kuukautta sitten terrorisminvastaisen yksikön ja Haagin erityituomioistuimen yhteistyötä hallinnolliseksi terroriksi. Lehden toimittaja katosi kolme päivää jutun julkaisun jälkeen ja vastaava päätoimittaja istuu nyt Haagissa tutkintavankeudessa odottamassa oikeudenkäyntiä. Italialainen EU:n oikeus- ja sisäasian komissaari Alessandro Timio asetti pian Der Spiegelin kirjoituksen jälkeen erityiskomitean valvomaan mediaa. Komitea on sijoittanut selvitysmiehiä suurimpiin mediataloihin ja valvontaa on kiristetty viikko viikolta. Median, myös kansainvälisten uutistalojen julkaisut ennakkotarkastetaan ennen niiden julkaisemista. Tekoälyn kehittyminen mahdollisti ennennäkemättömän reaaliaikaisen sensuurin.

Venäjä tuli etsimättä Dassetin mieleen. Mutta he eivät osaa. Me näemme kaiken. Meitä ei pääse karkuun tai piiloon. Me pääsimme rakentamaan aivan uudenlaisen järjestelmän. Siinä se ero on. Siksi me onnistuimme venäläisiä paremmin.

Puhelin murahti povitaskussa. Timio.

- Alessandro, mitä kuuluu?

Dasset vakautti tapansa mukaan äänensä rauhalliseksi, matalaksi ja samalla vaativaksi.

- Halusin vain ilmoittaa, että olemme valmiit. Otamme deVreilin ja koko ryhmän kahdelta tänään.

Dasset vilkaisi heti kelloaan. Kolme tuntia.

- Hyvä. Vihdoin heistä päästään. Miten emiraatit asiaan suhtautuvat?

- He eivät tiedä. Seurantamme mukaan mitään viitettä sellaiseen ei ole.

- Mutta kun alkaa tapahtua?

- He tulevat paikalle heti koko kalustollaan, kuten pelkäsitkin. Tämä on jostakin syystä heille jonkinlainen...

- Minä tiedän sen.

Dassetin ääni tiukkeni ja Timio veti syvän henkäyksen.

- Ezeziel on valmiina. Puhelin kädessä valmiina.

Komission puheenjohtaja soittaa Emiraattien johtajalle heti, kun tiedustelu ilmoittaa heidän tietävän. Sheikki on aiemminkin osoittanut järkevyytensä asioiden punnitsemisen suhteen. Ezeziel saa hänet vakuuttumaan siitä, että on aika luopua noista

Euroopanlaajuinen terrori vie koko maanosan turbulenssiin. Kukaan ei osannut varautua väärältä suunnalta tulleeseen uhkaan ja pian oli jo myöhäistä. Pieni mahdollisuus nousta uutta valtaa vastaan jäi vain parin puhdistuksista selvinneen vastarinnan edustajan varaan. Vastustajan voimat ovat yliveritiset, eivätkä vaatimattomat vastarinnan resurssit riitä. Voiko tekoäly tasata puntteja? Voidaanko se ottaa mukaan kamppailuun. Se kaikki alkaa pienestä, mutta kasvaako se riittäviin mittoihin?

Sen seurauksena Suomessa leimahti. Espanjassa samoin. Onko kuninkaallisista hyötyä tällaisessa kamppailussa? Voiko Eurooppa enää pelastua?

Tekoäly on kuin avaruusraketti, joka ei tule perille. Sen vauhti kiihtyy loputtomiin, emmekä me varsinaisesti tiedä pääseekö se sinne, minne me sen lähetimme. Se kiittää loputtomasti kiihtyen kyberavaruudessa, kunnes se on meille liian nopea. Kun yhteys katkeaa ei ole enää välitavoitteita, joihin me ehtisimme sopeutua. Eikä meillä silloin enää ole tietoa, minne se meidät vie.

